

Helemaal aan de linkerkant van de weg fietsend, neemt Arnout de bocht. Luid claxonnerend komt een zwarte Audi op hem afrijden.

Dan maar gelijk de stoep op, besluit Arnout. Net te vroeg trekt hij zijn stuur omhoog. Zijn voorwiel klapt tegen de stoeprand. Tegelijk remt hij af, maar voordat hij stilstaat vliegt hij weer van zijn zadel omhoog. Zijn achterwiel is ook met grote snelheid tegen de stoeprand aangekomen. Eindelijk lukt het hem om van zijn fiets te springen. Hij ziet nog net dat de man in de auto veelbetekenend naar zijn voorhoofd wijst.

Arnout maakt een verontschuldigend gebaar. Dit was geen slimme actie, weet hij van zichzelf.

Hij pakt zijn rugzak, die op de grond is gevallen en slingert die op zijn rug.

Nee hè! Bah! Zijn achterband is zo plat als een dubbeltje! Gelukkig is hij bijna thuis.

Kwaad op zichzelf loopt Arnout met zijn fiets aan de hand het laatste stukje. Met zijn voorwiel duwt hij de poort open. Hij smijt zijn fiets tegen de muur en pakt uit de schuur de fietspomp. Hopelijk is het geen groot gat!

Na tien keer pompen geeft hij een trap tegen de band. Rotding! De lucht loopt er net zo snel weer uit als ze erin wordt gepompt. Dat wordt minstens een nieuwe binnenband. En hij moet zelf betalen. Die afspraak heeft hij een halfjaar geleden met zijn ouders gemaakt. Hij krijgt elke maand veertig euro en daar moet hij zich mee zien te redden. Samen met het geld dat hij verdient met zijn krantenwijk is dat niet verkeerd, maar dan moeten er niet zulke grappen tussendoor komen.

Hij doet de achterdeur open en stapt de keuken in. Zijn rugzak gooit hij gelijk onderaan de trap.

‘Hé, Arnout. Problemen met je fiets?’ Zijn moeder zit op de bank de krant te lezen. ‘Wil je ook thee? Het water heeft net gekookt.’

‘Ik neem wel cola.’

Als hij met zijn glas de kamer inkomt, vraagt zijn moeder opnieuw: ‘Wat is er nou met je fiets? Volgens mij was je nogal kwaad.’

‘Lekke band!’ Arnout ploft met een chagrijnig gezicht op de bank neer.

‘Heb je vanaf school moeten lopen?’

‘Nee, het gebeurde vlak bij huis.’

‘Heb je geluk gehad,’ vindt zijn moeder.

‘Wat je geluk noemt,’ antwoordt Arnout geïrriteerd. Dan ziet hij ‘De Regiopost’ liggen. Snel bladert hij naar de advertentiepagina’s. *Secretaresse op een advocatenkantoor... administratief medewerker... avondhulp in snackbar Marktzicht.* Hé, dat is niet gek. Daar haalt hij regelmatig een patatje pindasaus. Goeie plek om te werken. Lekker gratis eten. Snel leest Arnout verder: ‘Geïnteresseerden kunnen binnen een week na verschijning van deze advertentie een sollicitatieformulier komen invullen.’

Vanavond gelijk even langs, besluit Arnout. Z’n vinger glijdt verder over de advertenties. ‘*Vertegenwoordiger... nog een administratief medewerker... thuiswerk.*’

Thuiswerk... dat lijkt hem ook wel wat! Zelf je tijd indelen. Wat voor werk zou het zijn? Spruiten schoonmaken? Snoep inpakken? Arnout haalt zijn mobieltje uit z’n broekzak en belt het nummer dat in de advertentie staat.

‘Een ogenblikje geduld alstublieft. U wordt zo snel mogelijk geholpen,’ zegt een mannenstem. Dan klinkt er een klassiek wijsje, dat Arnout vaag bekend voorkomt.

Hij klemt de telefoon tussen kin en schouder en gaat verder met het bekijken van de advertenties.

‘Wie bel jij nou?’ vraagt zijn moeder na een tijdje.

‘Een ogenblikje geduld alstublieft. U wordt zo snel mogelijk geholpen,’ klinkt het op dat moment.

‘Dat schiet lekker op,’ moppert Arnout. ‘Ogenblikje geduld... zegt maar gerust *een heel groot ogenblik geduld*. Ik zit hier wortel te schieten.’

‘Wie bel je dan?’

Arnout legt de krant op tafel, maar voor hij de advertentie kan aanwijzen begint zijn telefoon te piepen.

‘Wat?!’ Verbaasd staart Arnout naar zijn mobieltje.

‘Wat is er nou eigenlijk aan de hand?’ vraagt zijn moeder. Ze pakt ‘De Regiopost’ van tafel en kijkt Arnout vragend aan.

‘M’n beltegoed is op.’ Ongelovig schudt Arnout z’n hoofd.

‘Nou en?’

‘Er zat nog minstens een tientje op. Dat weet ik zeker.’ Arnout voelt dat hij steeds bozer wordt. Eerst die leuke band en nou dit weer!

‘Weet je dat zeker?’

‘Tuurlijk.’ Kwaad kijkt hij naar zijn moeder.

‘Maar dat kan toch niet zomaar weg zijn.’

‘Blijkbaar wel. Of geloof je me niet?’

‘Natuurlijk wel. Maar wie belde je dan?’

‘Hierzo.’ Arnout wijst de advertentie aan.

‘Thuiswerk!’ Zijn moeder kijkt hem geschrokken aan. ‘Dan weet ik wel waar je beltegoed is gebleven.’

‘Waar dan?’

‘Bij thuiswerk.’

Niet-begrijpend kijkt Arnout zijn moeder aan. ‘Hoezo?’

‘Ik was vorige week op de verjaardag van tante Maaïke. Daar vertelde iemand dat haar zoon ook op zo’n advertentie had gereageerd. Die jongen had een paar keer gebeld, maar elke keer nam er niemand op. Eindelijk kreeg hij ze te pakken en toen hebben ze zijn naam en telefoonnummer genoteerd. Daarna

heeft hij nooit meer iets gehoord van dat bedrijf, maar vervolgens was de telefoonrekening van zijn ouders ruim dertig euro hoger dan normaal. Zijn vader heeft het toen helemaal uitgezocht en ontdekte dat elke minuut dat je met die mensen belt ruim één euro vijftig kost.'

'Stelletje smeerlappen... tuig is het!' Kwaad slaat Arnout met zijn vuist op de krant. 'M'n hele beltegoed is naar de maan.'

'Maar werd er aan het begin niks verteld over gesprekskosten?'

'Daar let ik nooit op.'

'Zou ik dan toch volgende keer maar doen,' zegt moeder.

'Waarom zoek je eigenlijk een baantje? Je hebt toch je krantenwijk al?'

'Ik heb... ik ben aan het sparen voor een nieuwe mobiel,' antwoordt Arnout. 'Was er nog post voor mij?' verandert hij van onderwerp.

'Heb ik op de trap gelegd.'

Arnout staat op, pakt z'n rugzak en de post en loopt naar zijn kamer.

Hij laat zijn rugzak naast het bureau vallen, tikt de radio aan en gaat op bed zitten. Eerst de post bekijken. De nieuwe 'Sportweek'. Dat werd tijd. Normaal komt die altijd op woensdag. En een envelop van de bank. Daar zit natuurlijk een rekeningoverzicht in. Arnout scheurt de envelop open en bekijkt het bankafschrift. Kwaad gooit hij het overzicht op zijn bureau. Er staat nog geen tientje op zijn rekening! En dan is de veertig euro van zijn ouders er voor deze maand ook al weer bij.

Wat een ellende! Hij moet een nieuwe fietsband en een nieuwe telefoonkaart hebben en hij heeft geen geld. Juist nu hij van plan is om de nieuwste Nokia te kopen. Zou hij gelijk van die stomme telefoonkaarten af zijn. Maar dat kan hij voorlopig wel vergeten.

'Kan ik van iemand geld lenen?' Arnout kijkt de tafel rond. Hij

zit samen met zijn ouders en zijn zussen, Laureen en Mathilde, te eten.

‘Waarom?’ Vader kijkt hem vragend aan.

‘Beetje pech vandaag. Er zit een groot gat in de binnenband van m’n fiets.’

‘Ik zag dat je band leegstond,’ zegt vader. ‘En volgens mij zit er ook nog een enorme slag in je wiel. Wild gereden misschien?’

‘Zou kunnen...’ knikt Arnout.

‘Maar zo duur is zo’n bandje toch niet. Heb je daar geen geld voor? Ik heb deze week je maandgeld overgemaakt.’

Arnout zucht. Hij kan moeilijk vertellen dat hij met die veertig euro nog dik tekort komt. Dan kan hij een lening helemaal vergeten. ‘Gewoon een dure maand,’ verzint hij. ‘Paar verjaardagen, een klassenavond...’

‘Hoeveel heb je nodig?’ Vader heeft intussen zijn portemonnee tevoorschijn gehaald.

‘Arnout moet wel leren met geld om te gaan hoor,’ bemoeit moeder zich er mee. ‘Dan belt hij maar een tijdje niet.’

‘Weet je wat?’ Vader geeft vier briefjes van tien euro aan Arnout. ‘Hier heb je je geld voor volgende maand ook vast. Dat betekent dus dat je extra zuinig moet zijn de komende weken. Weinig bellen, geen vette hap ’s avonds en desnoods maar een keer niet weg op zaterdagavond. Oké?’

‘Goed,’ knikt Arnout. Voor nu is hij geholpen. En dat is het belangrijkste.

‘Patatje pinda?’

‘Nee, ik kom voor de advertentie. Uit “De Regiopost”.’

‘Jij?’ De eigenaar van de snackbar kijkt Arnout verbaasd aan.

‘Hoe oud ben je?’

‘Bijna vijftien.’

‘Veertien dus.’

‘Volgende maand word ik vijftien.’

De man knikt. ‘Oké, vul in ieder geval maar een formulier in. Maar de kans dat je het wordt is niet groot.’

‘Ik weet alles van patat af,’ probeert Arnout indruk te maken.

‘Van patat eten bedoel je zeker,’ lacht de man.

‘Thuis bak ik ook altijd de patat en de snacks.’

‘Schrijf het op onder *werkervaring*,’ grinnikt de man. ‘Misschien helpt het.’ Hij pakt een formulier uit een bakje en legt dat op de toonbank. ‘Zeker geen pen bij je?’ Zonder een reactie af te wachten legt hij een pen op het papier.

Arnout pakt pen en papier en gaat bij een van de tafeltjes zitten. Snel vult hij de gevraagde gegevens in. Alleen bij *beschikbaarheid* twijfelt hij. Wat moet hij daar invullen? Elke woensdag- en vrijdagmiddag is hij vrij, maar dan zullen ze hem niet nodig hebben. Het zal wel om de avonden gaan.

Arnout bijt op de pen en denkt na. Hij kan wel alle avonden invullen, maar dat zullen zijn ouders nooit goed vinden. Hij hoort het z’n moeder al vragen: ‘En wanneer doe je je huiswerk dan?’

Uiteindelijk vult hij in: Maandag-, woensdag- en vrijdagavond.

‘Alsjeblieft.’ Hij legt het blaadje en de pen weer op de toonbank.

‘Geef me toch maar een patatje pinda.’ Hij hijst zich op een van

de krukken. Zo lekker vond hij de boerenkool vanavond niet. En hij heeft nou toch weer veertig euro.

Even later loopt Arnout met de patat naar buiten. Al etend slentert hij langs de etalages. Voor de cd-winkel staat hij een tijdje stil en bekijkt de posters. Als hij langs een café komt, ziet hij door de openstaande deur een jongen achter een fruitautomaat staan. Een klasgenoot heeft uit zo'n ding pas heel wat geld gehaald. Stel je voor! Dat hij zomaar een paar honderd euro zou winnen. Wat een geweldig idee. Wat zou hij daar niet mee doen? In ieder geval een nieuwe Nokia. De rest van het geld legt hij gelijk apart om een scooter te kopen als hij zestien wordt.

Intussen houdt hij de jongen bij de fruitautomaat in de gaten. Hij ziet dat er weer een muntstuk in de gleuf verdwijnt.

Arnout stopt de laatste stukjes patat in zijn mond, gooit het bakje in een prullenbak en loopt naar binnen. Hij is hier wel eens eerder met een paar vrienden geweest om een potje te biljarten.

'Lukt het?' Hij gaat op een kruk naast de fruitautomaat zitten.

'Je moet geluk hebben,' mompelt de jongen, terwijl hij onafgebroken naar de automaat blijft kijken.

'Win je weleens wat?'

'Twee keer.'

'Veel?' vraagt Arnout gretig.

'Eén keer twintig euro en pas een keer... wacht even... jammer!'

De jongen slaat teleurgesteld op de automaat, dan gooit hij er opnieuw een euro in. 'Twee weken geleden had ik vijftig euro.'

'Vijftig euro! Niet slecht.'

De jongen haalt zijn schouders op. 'Tot nu toe heb ik er meer geld ingestopt dan eruit is gekomen.'

Vijftig euro! Stel je voor dat hij er één euro ingooit en er gelijk vijftig uithaalt. Natuurlijk, dat zou geluk zijn! Maar het kan wel. Waarom niet? Die knul heeft er net minstens een tientje ingegooit zonder dat er iets uitkwam. Misschien is het bij hem de

eerste keer gelijk raak. Weet je wat? Hij probeert het gewoon één keer.

Arnout voelt in zijn zak of hij een euromunt heeft. Mooi zo. Precies eentje. Hij kijkt even rond of er iemand op hem let. Nee! Niemand die het interesseert dat hij te jong is om achter een fruitautomaat te staan. Eigenlijk moet je daar achttien voor zijn, heeft hij pas in de krant gelezen. Arnout gooit de munt in de gleuf en drukt fanatiek op de knoppen.

Oei! Dat scheelde heel weinig! 't Is niet alleen maar geluk, vindt Arnout. Je goed concentreren en snel reageren... daar gaat het ook om. En dan inderdaad een klein beetje geluk.

Arnout voelt in z'n zak of hij nog een euro heeft.

Nee... jammer!

Hij aarzelt. Zal hij weggaan? Of het nog een paar keer proberen? Vijftig euro! Als hij er voor een tientje ingooit, heeft hij altijd nog veertig euro winst!

Arnout loopt naar de bar en legt er een briefje van tien op. 'Kun je wisselen voor euro's?' De man kijkt hem even aan, maar schuift dan zwijgend tien euromunten naar hem toe.

Een kwartier later loopt Arnout naarbuiten. Met moeite heeft hij zich kunnen beheersen. Een tweede briefje van tien had hij al in zijn hand. Op het laatste moment heeft hij het toch weer teruggestopt in zijn zak.

Hij baalt. Weer een tientje weg. En dat baantje in de snackbar kan hij vergeten. Alleen maar omdat hij nog te jong is. Wat maakt dat nou uit? Niks toch! Hij zou een goeie hulp zijn. Zeker weten! En daar gaat het toch om? Dat je je werk goed doet! Al die stomme regeltjes in Nederland.

Hij pakt de fiets die hij van zijn vader heeft geleend en rijdt weg. Al snel hoort hij zijn naam roepen: 'Arnout! Hé, wacht even!'

Joeri, een van z'n klasgenoten, komt naast hem fietsen. 'Ben jij doof of zo?'

'Wat zeg je?' grinnikt Arnout.

'Laat maar. Ga je ook naar het park?'

'Best.' Arnout haalt onverschillig zijn schouders op.

'Er is nog niemand,' merkt Joeri op, als ze hun fiets tegen een boom zetten en op een van de bankjes gaan zitten. Dan kijkt hij naar Arnout. 'Wat is er met jou aan de hand? Je zegt geen stom woord. Ben je chagrijnig?'

'Jij zegt het,' mompelt Arnout.

'Dan niet joh! Mij best.'

'Geldgebrek.'

'Is dat alles?' lacht Joeri. 'Dan kan ik de hele dag wel chagrijnig zijn. Ik heb altijd schulden.'

'Altijd?'

'Geintje. Heb je geen baantje?'

'Ik bezorg kranten. Maar verder mag je bijna niks. Overal moet je zestien jaar voor zijn.'

'Onzin.' Joeri schudt zijn hoofd.

'Hoe kom jij dan aan geld?'

'Van alles. Folders rondbrengen, oppassen bij de burens, soms werk ik in de kassen...'

'Daar word je toch ook niet rijk van?' vermoedt Arnout.

'Valt mee, maar...' Joeri kijkt even rond. 'Ik ben bezig met een plan. Als dat lukt word ik echt rijk.'

'Wat voor plan?'

'Kan ik nog niet zeggen.'

'Flauw,' zegt Arnout. 'Volgens mij zit je gewoon te bluffen.'

'Dan geloof je me niet.' Joeri haalt zijn schouders op. 'Moet jij weten.'

'Maar...' Arnout wil toch meer weten. 'Een plan waar je echt rijk van wordt? Hoe kan dat nou?'

'Dat zeg ik toch... Ik moet het eerst nog uitwerken. Nu weet niemand er nog van.'

'Kun je...' Arnout aarzelt even. Zal hij het vragen? Waarom ook

niet? 'Kun je mij ook aan zo'n plan helpen?'

Joeri staart een poosje voor zich uit. Dan zegt hij: 'Ik kan misschien wel een maatje gebruiken.'

'Echt waar?' reageert Arnout enthousiast. 'Dat zou tof zijn.'

'Misschien,' herhaalt Joeri. 'Ik zal erover nadenken.'